

TEN, CO
KRÁČÍ
SE
SMRTÍ

Barb
Bydell

Ten, co kráčí se Smrtí II

Copyright 2025, Barb Rýdl

TEN, CO KRÁČÍ

SE SMRTÍ

Barb
Pydell

Pro všechny věčné snílky.

Paní Smrt

Chodím po cestách nekonečných,
abych sklízela, co život zasel.
Vezmu tě s sebou do světa mrtvých,
až přijde čas, až svíce zhasne.

Neboj se, nesoudím žádné činy,
ba ani věčnost pro dobro neslibuji.
Není mi určeno sekat dle míry viny
A tak netrestám, ani nelituji.

Dítě, či stařec, vrah, nebo svatý,
Smrt eso přebije, tohle je zásadní.
Utíkej, schovej se za ostnaté dráty,
až zazní requiem, padni komu padni.

Martin Hoxa

EX LIBRIS

Prolog

Peter pohladil kamínek z Řecka, který držel ve své dlani. Cítil se, jako by se ocítl v nějakém příběhu. Když ho tehdy zahlédl v jeskyni, podivil se, kde se tam takový oblázek vůbec vzal. Něco se mu na něm nezdálo. Jako by ho někdo stvořil a nešlo o nahodilé dílo přírody. Skládal se ze dvou barev, které se do sebe navzájem proplétaly jako tenký hádek skroucený ve smyčce.

„Ahoj,“ zašeptal Peter do toho oválného předmětu.

„Jak to šlo?“ ozval se přátelský hlas, co ho už pár měsíců doprovázel a vycházel právě z onoho kamene.

Připadalo mu, že bdí, ale jen napůl. Jako by se mu sen protlačoval i přes otevřená víčka, jenže tohle se opravdu dělo.

Neživé věci přece nemluví, co v tom tedy vězí za kouzlo?

Na tu otázku jeho věrný rádce odpověď neznal, ale vlastně na tom nezáleželo. Až s ním mu totiž nic nechybělo.

Ve svých myšlenkách neustále utíkal k Alici, dívce, kterou dříve potkal. Nikdy si před ní netroufl ani vzdychnout, natož s ní prohodit pár vět. Kamínek mu ale poradil, jak se s ní má sprátelit.

„Dobře, Adame,“ pronesl konečně a srdce mu poposkočilo.

„To jsem rád. A co náš plán?“ vyzvídal nahlas Adam z oblázku.

„Jasný, jdeme do toho,“ řekl a rozhlédl se.

Jeho rande už stejně skončilo. Doprovodil Alici a vrátil se k řece, kde měl čas na rozjímání. Ve chvíli, kdy jeho zrak spočinul na vodní hladině, ho otravný komár štípl do tváře. Ošil se, ale hmyz už byl pryč.

Muž uvězněný v kamínku se stal Peterovým přítelem. Měl pocit, že Adama zná lépe než sebe, a proto mu chtěl pomoci. Šlo o maličkost. Propůjčí mu na chvíli své tělo

a společně zachrání Adamovu životní lásku. Je přece důležité být s těmi, které máme rádi. Bez jeho rad by nezvládl Alici oslovit.

Vděčil mu za štěstí, co se v jeho těle nadouvalo jako pouťový balónek.

Svíral v dlani svůj poklad, když vešel do časem zapomenuté budovy, kterou měl dobře zmapovanou. Chodil do ní často, aby prozkoumával se spolužáky staré stroje. Věděli, že tam nemají co pohledávat, ale procházet se po zakázaných místech jim přinášelo jistý pocit rebelie, která chutnala po dobrodružství.

Proklouzl kolem zrezlých mašin a prošel velkou halou.

U schodů do sklepa se na okamžik zastavil. Překvapila ho strašidelná tma, která mu brala jistý krok. Černota ho s každým dalším našlápnutím balila do sebe, lepila se na něj a pohlcovala ho, až se mu začaly potit ruce.

„Neboj se, jsem tu s tebou,“ šeptal Adam.

Peter si přitiskl kamínek k hrudi a došel do středu schodiště. Rozsvítil baterku, odložil ji na popraskaný schod pokrytý prachem a z kapsy vytáhl křídu. Začal s ní zběsile čmárat na zem jako umělec, který chce mít svou práci co nejrychleji za sebou.

Když skončil, stoupl si do nakresleného kruhu plného prazvláštně vypadajících znaků. Neznal žádný z nich, i když mu je Adam ukazoval ve snu. Nakreslil si je poctivě na papír a studoval je, až se mu vryly pod kůži, jejich význam ale nechápal.

„Jsem připravený.“

„Nezapomeň, budu připomínat stín.“

„Já vím,“ nadechl se. „Smíš do mě vstoupit...“

Sen

Sam se s trhnutím probudil a cítil, jak mu studený pot stéká po čele. Trochu zalapal po kyslíku.

„Jsi v pořádku?“ ozval se její tázavý hlas.

„Jen špatný sen,“ odpověděl a zvedl se z postele. Pomalu došel do koupelny, aniž by se na svou věrnou společnici podíval.

Rozsvítil, pustil vodu a chvíli zíral do jejího proudu. Šlo o způsob, jak se zkoncentrovat. Až když cítil, že se mu vrací rovnováha, opláchl si obličej a kriticky zašilhal na svůj odraz v zrcadle. Včera si konečně zvládl oholit vousy, ale vlasy si stříhal nerad. Spadaly mu tak kolem pobledlé tváře v neupravených pramenech, které si zastrčil za ucho. Jeho kolegové na svůj vzhled dbali o něco více, což naznačovala jejich až úzkostlivá profesionální vizáž.

Vše v poslední době nabralo až příliš rychlý spád a pohled na tekoucí vodu mu dopřával klid. Malý rituál z minulosti, který ho držel ukotveného v přítomnosti.

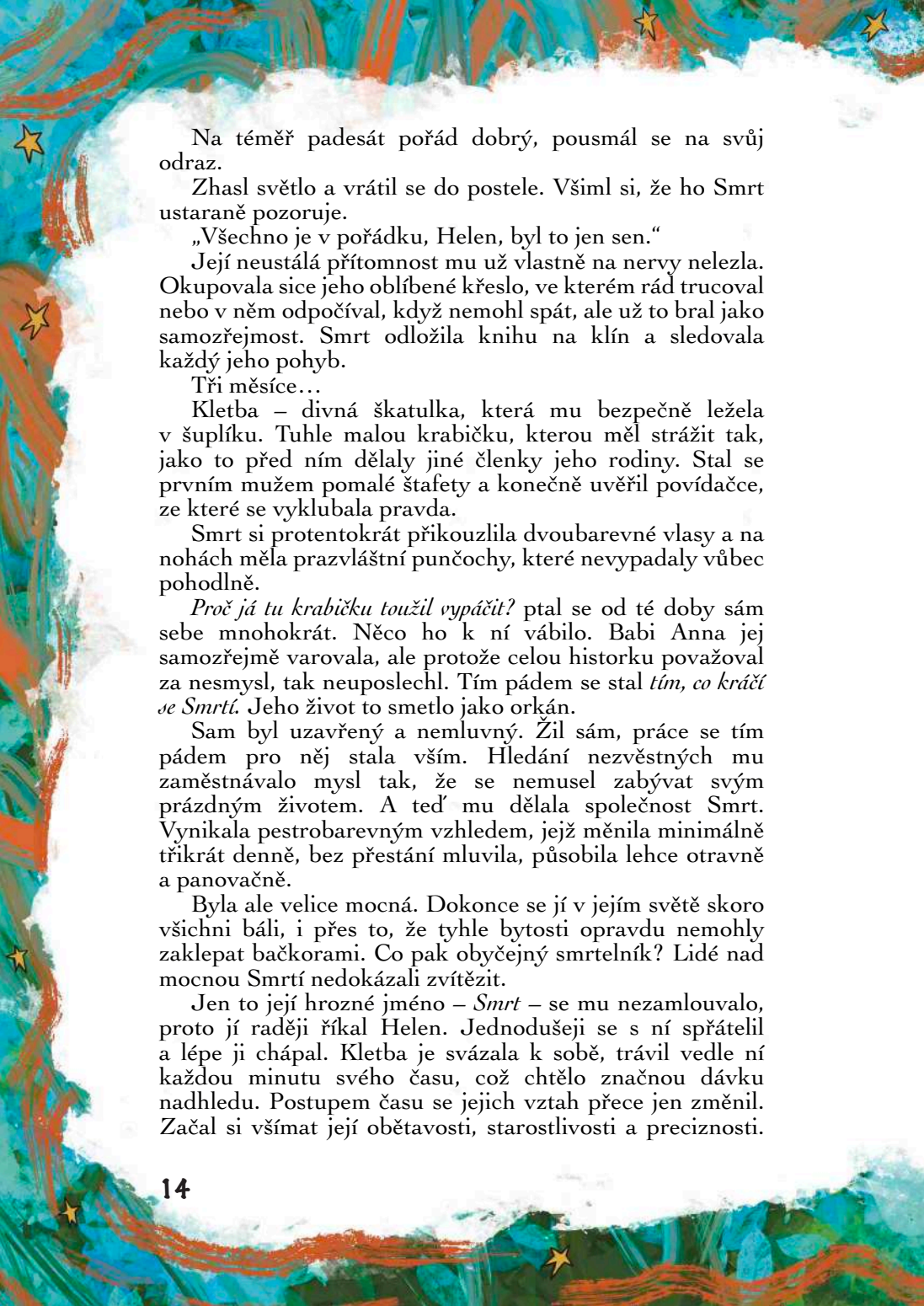
Od onoho dne, kdy seděl v křesle a trápil se nad zmizením Petera, uplynuly už tři měsíce. Vzpomínka na něj mu stáhla čelist, připadalo mu, že ho zahlédl před okamžikem, a přitom uběhlo tolik času. Dveře se za ním zabouchly...

Sam se nadechl, snad aby se trochu uklidnil. Ten den měl před očima jako fotografii. Ráno probíhalo jako každé jiné, tehdy doufal, že Petera najde živého.

Hned nato ho málem zabilo auto a do jeho života mu spadla Smrt. Roztříštila běžnost, kterou vystřídal kolotoč bláznovství.

Bylo zvláštní přiznat si, že opravdu začal žít až tehdy, když potkal samotnou Smrt.

Sam otočil kohoutkem a šum vody ustal.

Na téměř padesát pořád dobrý, pousmál se na svůj odraz.

Zhasl světlo a vrátil se do postele. Všiml si, že ho Smrt ustarané pozoruje.

„Všechno je v pořádku, Helen, byl to jen sen.“

Její neustálá přítomnost mu už vlastně na nervy nelezla. Okupovala sice jeho oblíbené křeslo, ve kterém rád trucoval nebo v něm odpočíval, když nemohl spát, ale už to bral jako samozřejmost. Smrt odložila knihu na klín a sledovala každý jeho pohyb.

Tři měsíce...

Kletba – divná škatulka, která mu bezpečně ležela v šuplíku. Tuhle malou krabičku, kterou měl strážit tak, jako to před ním dělaly jiné členky jeho rodiny. Stal se prvním mužem pomalé štafety a konečně uvěřil povídačce, ze které se vyklubala pravda.

Smrt si protentokrát přikouzlila dvoubarevné vlasy a na nohách měla prazvláštní punčochy, které nevypadaly vůbec pohodlně.

Proč já tu krabičku toužil vypáčit? ptal se od té doby sám sebe mnohokrát. Něco ho k ní vábilo. Babi Anna jej samozřejmě varovala, ale protože celou historku považoval za nesmysl, tak neuposlechl. Tím pádem se stal *tím, co kráčí se Smrtí*. Jeho život to smetlo jako orkán.

Sam byl uzavřený a nemluvný. Žil sám, práce se tím pádem pro něj stala vším. Hledání nezvěstných mu zaměstnávalo mysl tak, že se nemusel zabývat svým prázdným životem. A teď mu dělala společnost Smrt. Vynikala pestrobarevným vzhledem, jejíž měnila minimálně třikrát denně, bez přestání mluvila, působila lehce otravně a panovačně.

Byla ale velice mocná. Dokonce se jí v jejím světě skoro všichni báli, i přes to, že tyhle bytosti opravdu nemohly zaklepat bačkorami. Co pak obyčejný smrtelník? Lidé nad mocnou Smrtí nedokázali zvítězit.

Jen to její hrozné jméno – *Smrt* – se mu nezamlouvalo, proto jí raději říkal Helen. Jednodušeji se s ní spřátelil a lépe ji chápal. Kletba je svázala k sobě, trávil vedle ní každou minutu svého času, což chtělo značnou dávku nadhledu. Postupem času se jejich vztah přece jen změnil. Začal si všímat její obětavosti, starostlivosti a preciznosti.

Tyhle její vlastnosti pokládal na pozitivní stranu pomyslných misek vah a začal díky nim její společnost vítat. Bral ji jako samozřejmost, i když měl podezření, že na něj kolegové občas reagují až poťouchle.

Cítí, že se mnou není něco v pořádku nebo si to jen nalhávám?

Když mohli, tak se mu vyhnuli. Normálně by mu takové chování nevadilo, protože byl ale *ten, co kráčí se Smrtí*, občas nad důvodem přemýšlel.

Neovlivňuji své okolí tím, že jsem s ní takhle svázaný? Jistě, každý člověk musí zemřít. Předpokládal, že by jeho obava se Smrtí nehnula, i tak...

Podle Sama v tom něco vězelo, ale ona by určitě z rukávu vytáhla nějakou přednášku, a jak stihl vypořizovat, někdy bylo prostě lepší nevědět. Už tak špatně spal. Informace, co za krátký čas vstřebal, mu ke klidné noci rozhodně nepomáhaly.

Možná pro něj mělo být alarmující, jak precizně se mu kolegové vyhýbali, protože ji nikdo ze smrtelného světa nemohl vidět.

Fakt, že byla neviditelná, mu vše děsně komplikoval. Není totiž taková sranda, když je vedle vás někdo, koho vidíte a slyšíte jen vy. Navíc, když ten někdo je pro vás nepřehlédnutelný, a co hůř, nezavře celý den pusu.

S příchodem téhle ženy se do jeho života vkradlo i pár dalších tvorů. Démona Luciana měl upřímně rád. Stal se jediným, těžko říct člověkem, ale tím, s kým se občas mohl bavit. Svěřoval se mu hlavně ve chvílích, kdy ho něco trápilo, nebo když ztrácel nervy ze své společnice. Měl pro něj totiž pochopení. Smrt ho vychovávala, takže chápal, jak je těžké s ní občas vyjít. Natož pak pro obyčejného smrtelníka.

Smrtelník – to slovo slýchal tak často, že kdyby za něj pokaždé dostal dolar, mohl by si už koupit soukromý ostrov. Jediný, kdo ho nikdy nevyslovil, byl právě Lucian. U něj šlo ale o nefalšovanou slabost pro ty, co podléhají času stejně jako krabice mléka v horkém dni. Speciálně pak pro svou ženu Halley.

Jejich svatby se Samuel zúčastnil před pár týdny a působila komorně. I když vztahy mezi těmito bytostmi

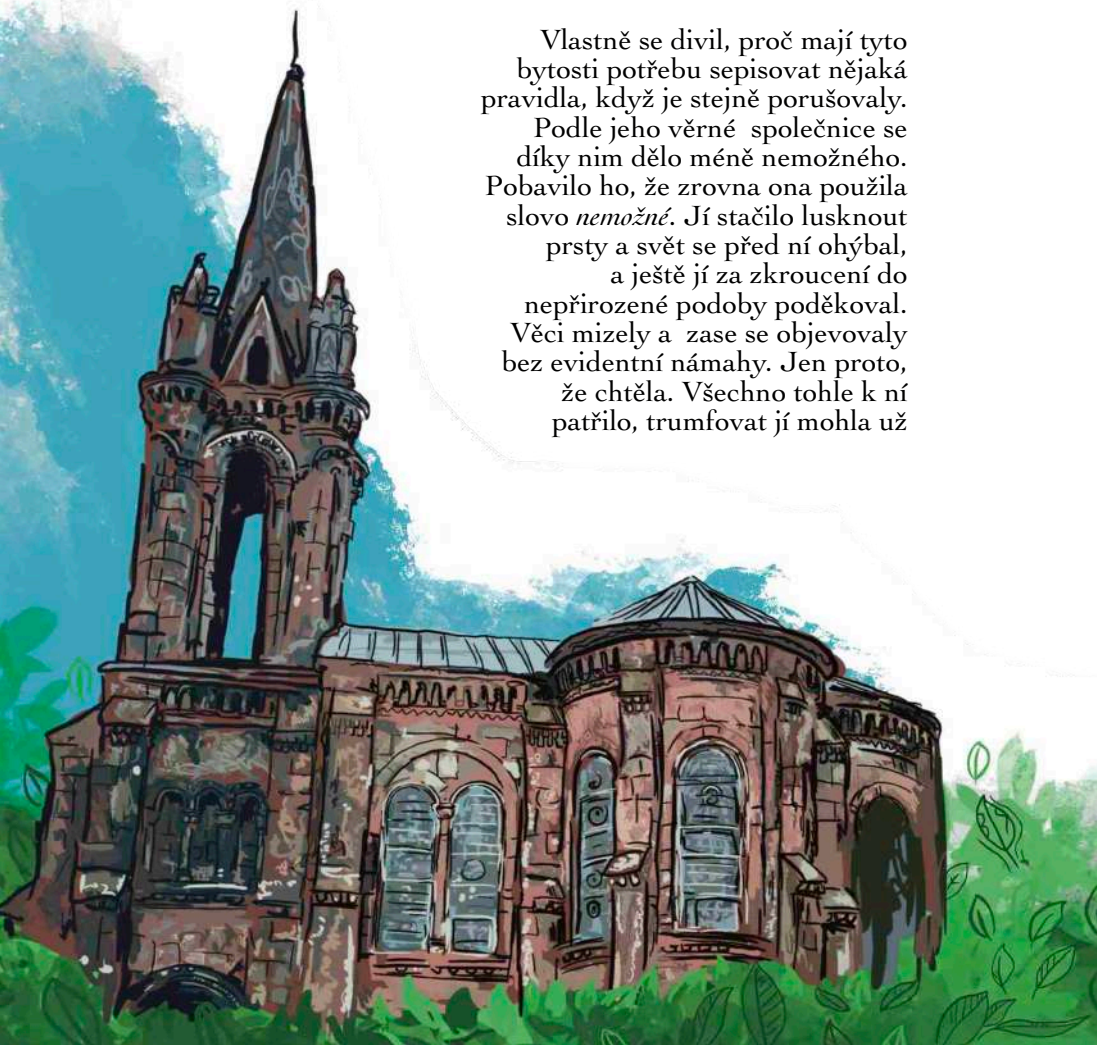
a lidmi byly z nějakého důvodu zakázané.

Šlo o malou veselku, ale o to krásnější. Díky cestování časem Sam netušil, na jakém místě se nachází, ale to mu nebránilo užívat si atmosféru a očividnou nervozitu ženicha, který veškerou pozornost věnoval Halley. Ani se nedivil, nevěsta vypadala nádherně, zářila jako slunce a fakt, že s Lucianem budou mít brzy potomka, jen podtrhoval krásu obřadu odehrávajícího se v malém opuštěném kostelíku. *Jaká ironie*, pomyslel. Smrt Samovi ale ten den dělala starosti. Zdála se mu nesvá. Připadalo mu, že chce mít oči naprosto všude.

Vlastně se divil, proč mají tyto bytosti potřebu sepisovat nějaká pravidla, když je stejně porušovaly.

Podle jeho věrné společnice se díky nim dělo méně nemožného. Pobavilo ho, že zrovna ona použila slovo *nemožné*. Jí stačilo lusknout prsty a svět se před ní ohýbal,

a ještě jí za zkroucení do nepřirozené podoby poděkoval. Věci mizely a zase se objevovaly bez evidentní námahy. Jen proto, že chtěla. Všechno tohle k ní patřilo, trumfovat jí mohla už

jedině Osud, ale tu Sam osobně nikdy nepotkal.

Podle toho, jak opatrně všichni kolem něj vyslovovali její jméno, upřímně doufal, že ona do okruhu jeho nových známých patřit nikdy nebude.

Stačila mu arogantní Čas a absolutně praštěná Život – další z mocných holek téhle divné partičky.

Připadalo mu vlastně docela milé, že se mocná Smrt taky někoho obávala, ač se strach snažila obstojně maskovat.

Z myšlenek ho vytrhlo zavibrování medailonku na jeho hrudi. Nepatřil k mužům, kteří by si potrpěli na šperky, ale tenhle by nedal za nic na světě. Věnovala mu ho totiž sama Smrt a díky němu mu nemohla lustrvat v hlavě jako v letáčku. Stačilo, že za ním všude chodila. Ještě aby okupovala jeho mysl. Přesto se občas přívěsek připomněl – ve chvílích, kdy ji přepadla zvědavost a chtěla vědět, nad čím dumá. Sam se na ni s úsměvem podíval.

„Copak?“

„Nic, jen vidím, že nespíš.“ Zaklapla rozečtenou knihu a zvedla se z křesla.

Ze začátku ho děsně vytáčelo, že mu okupuje milované sezení. Teď by byl až nesvůj, kdyby to nedělala. Posadila se na okraj postele, přičemž si dávala dobrý pozor, aby si držela patřičný odstup.

„Znáš mě, moc nespím, a ne, nechci víno,“ zvedl rychle ruku do vzduchu. „Jdu do práce, jsou tři ráno. Budu řídit. Mám nové auto a nechci mít nehodu,“ vyjmenovával svižně. „Ta jedna mi stačila,“ dodal... *A moje auto po ní zůstalo na šrot,* připomněl si trpce.

„Zaujalo mě, že tě vzbudil sen. Tohle se ti nestává.“

„Nestává,“ uznal. „Spíš mě probudilo nepříjemné světlo, nejde o nic strašidelného. Až se divím, potom, co jsem poznal tebe, bych řekl, že mám na noční můry nárok.“

Místo obvyklého úsměvu se na něj zamračila.

„Světlo? Jaké?“

„Nevím, Helen, jde jen o stupidní sen. Prostě tam bylo hodně záře. Lidem se zdají různé nesmysly.“

„Viděl si v tom snu nějaká křídla?“

Unaveně si povzdechl: „Nepamatuji se, vzbudil mě ten jas.“

„Ok, měl bys spát,“ pronesla a vrátila se do křesla.

„Nezlob se, ale to *ok* k tobě nejde. Kasáš se, že jsi Smrt, ale tenhle druh odpovědi mi k tobě nesedí,“ konstatoval.

„Dělám to schválně.“

„Proč?“

„Adaptuji se na tvůj styl vyjadřování.“

„To fakt nemusíš,“ zamračil se. „Nevěřím ti, když předstíráš. Jsi panovačná a každého poučuješ. Oslovuji tě *má paní* a ty pak řekneš *ok*?“ pousmál se.

Smrt zvedla oči od knihy.

„Beru na vědomí. Chtěla jsem ti naše soužití usnadnit, když jsem, jak jsi sám řekl, Smrt. Docela se divím, že jsi ta slova vyřkl nahlas.“

„Teď jsi zněla cynicky,“ mrkl na ni. „Popravdě jsem čekal, že budeš koukat zas na Netflix, ne si číst.“

„Včera jsem se dívala na to s tím pluskem.“

„Nic takového nemám,“ zamyslel se.

„Teď už ano,“ zasmála se, „ale dnes jsem měla náladu na knihu.“

„Je hrozně divný, že k tomu nepotřebuješ světlo.“ Raději přešel, že si dost pravděpodobně na jeho jméno přihlásila další program. Na druhou stranu, ji ale sledování televize zabavilo a jeho nechala v klidu. Vlastně občas koukal na filmy s ní – taková zvláštní lidská normalnost, až ho to vyvádělo z míry.

„Moje oči fungují jinak. Bylo by blbé, kdyby Smrt ve tmě špatně viděla. Někdy pro vás musím zajít i do míst, kde moc světla není.“

„Vidíš ve dne stejně jako v noci?“ zajímalo ho.

„Ano, mám oči celo-černé, fungují jako kočičí, jen lépe. Světlo u mne nehraje velkou roli. Dnes si čtu. Vím, že je televize v kuchyni, ale i tak bych tě rušila, ač mám ta zábavná sluchátka bez drátků,“ uchechtla se.

Sam se pousmál. Ve chvíli, kdy jí ukazoval nějakou lidskou technologii, mu připomínala malé dítě. Koupil jí sluchátka a opravdu přesunul televizi. Cítil se totiž za svůj spánek provinile, i přestože mu tvrdila opak.

Nechtěl trávit většinu času v jejím domě, kde by si

zábavu našla snadněji, tak se pro ni pokoušel najít něco i zde.

Na druhou stranu kletba svázala Smrt k jeho životu, ne obráceně. Nechtěl být sobecký, někdy se dokonce za svou ochotu peskoval, ale nakonec jí vždy rád ve všem vyhověl. U téhle myšlenky nechal svá víčka konečně klesnout.

Sama probudil budík, což se mu často nestávalo. Zmateně si sedl a promnul si oči.

„Vážně jsi v pohodě?“ zeptala se ho ustaraně.

„Jsem.“ Unaveně se protáhl. Dnes by spal rozhodně déle. Povinnosti se ale hlásily o slovo.

„Já jen, že co tě znám, nikdy jsi nevstával až po tom otravném cinkání.“

„To bude dobré.“

S těmi slovy se připravil a odjel do práce – snažil se předstírat, že sám. Snadněji se tak přepnul na lidskou společnost.

Jeho myšlenky byly ale neposední ptáci a Smrt jako kočka, co je plašila. Snažil se od ní oprostit, ale úplně to nešlo. Chtě nechtě mu k ní pozornost tékala, přitahovala ho jako magnet.

Sice by jí to nikdy nepřiznal, ale její společnost měl vlastně rád.

V práci se nejprve vše rýsovalo na běžný nudný den. Nic záhadného, až do

neobvyklého telefonátu, co Sam obdržel před obědem.

Přijal hovor, ale místo hlasu se ozval jen šum a praskání. Po chvíli ho vyděsil dětský hlas, který mu nadiktoval adresu. Pokoušel se zjistit, s kým mluví, ale uslyšel jen: „Pane Jonesi, prosím.“

Smrt se na něj celou dobu dívala svými černými kukadly.

„Prověříš to?“

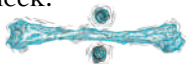
„Máš taky uši všude,“ zamračil se na ni. Aby adresu nezapomněl, napsal si ji rychle na papír. Zvedl se a ona nadšeně vyskočila za ním, až za ní vlála její tylová sukně. Připomínala mu pubertáčku, zvláště s dlouhými fialovými vlasy, které dozdobila obřími motýlky.

Proč hmyz? divil se. Samotná kombinace byla už tak dost šílená.

Nasedl do auta a doufal, že se mu do osudu nepřiplete další řízená nehoda. Smrt ho na tyhle věci nikdy dopředu neupozornila.

Přý pravidla, pche.

Připadalo mu, že jde spíš o její libůstku než nařízení prapodivných postavíček.

Zdálo se mu, že na adresu dorazili až neskutečně rychle. Hned jim bylo jasné, že něco není v pořádku.

Willovo auto stálo před domem společně s dalšími policejními vozy.

„Být tebou, tak to otočím,“ špitla.

„Já myslel, že mi nesmíš radit. Navíc je tam Will, bude to v pohodě.“

„Jak myslíš,“ řekla tiše, což nevěstilo nic dobrého. O to víc v něm rostl zájem.

Sam pomalu vylezl z auta. Will si ho všiml a zmateně vyšel na příjezdovou cestu.

„Ahoj, co tu děláš?“ měřil si ho podezíravě.

„Dostal jsem divný telefonát. Volalo mi nějaké dítě. Jen nadiktovalo adresu a řeklo mé jméno.“

„Dítě se pohřešuje, jde o desetiletého chlapce,“ seznámil ho se situací Will.

Sam se rozhlédl po vozech.

„Proč to má na starosti kriminálka, a ne naše oddělení?“ mračil se Sam.